

IGAVIKUPÜHAPÄEV

Ülle Reimann

Kirikuaasta viimast pühapäeva tuntakse meie kirikukalendri järgi kui igavikupüha ning kuningas Kristuse püha. Vanema traditsiooni järgi kutsutakse seda ka surnute mälestuspühaks ehk surnutepühaks. Tavaliselt peetakse kirikupühi kõikides kristlikes kirikutes, kuigi teinekord erineval ajal ja viisil. Huvitaval kombel peetakse igavikupüha ainult luterlikus kirikus ning see jääb pühapäevale enne advendiaega. Seda püha hakati pidama aastal 1816 Preisimaa kuningas Friedrich Wilhelm III algatusel. Igavikupüha on seega sündinud luterliku kiriku rüpes. 1937. aastal oli igavikupüha Eesti Vabariigis isegi riigipüha.

Sel päeval meenutatakse küll lahkunuid ning muinaseestlastele oli omane austada oma surnud esivanemaid, meie rahvakalendris aga niisugust püha ei tunta. Esivanematekultusest leiame jälgi sügise hingedeaja pidamisest, mis on läbi põimunud kristliku kalendriga ning mis jääb kusagile mihkkipäeva ja hingedepäeva vahele, kuid võib ulatuda mardipäevani või isegi jõuludeni.

Kas me nimetame seda pühapäeva enne advendiaega igavikupühapäevaks, kuningas Kristuse pühaks või surnutepühaks, on igavikupühapäeva keskne sõnum alati kõige lõpp, mis on samaaegselt millegi uue algus. Kõigel on selles maailmas algus. Jumal on loonud maailma. Iga inimese elutee algab sünniga siia maailma. Samas tähistab igavikupühapäev kõige lõppu. Selle pühapäevaga lõppeb kirikuaasta, et anda teed taas järgmisele aastaringile, mis algab 1. adventiga. Maailm, milles me elame, pole samuti igavene. Ka inimese maisel elul selles maailmas on lõpp, kuid samas on see kristliku usu kohaselt üks hoopis teistsugusesse ellu. Seepärast on oluline, kuidas me oma elu praegu elame.

Igavikupühapäeval heidame oma pilgu möödunule, meenutame neid lähedasi, kes meie hulgast lahkunud. Samas vaatame lootusrikkalt ka tulevikku, eelseisvale uuele kirikuaastale, peagi saabuvale uuele kalendriaastale, aga ka enda elule. Iga uskliku inimese jaoks pole maise elu lõpp kõige lõpp, vaid otsekui uus algus igaveses elus koos Kristusega. Jeesus Kristus on töötanud anda igavese elu neile, kes Temasse usuvad ning Talle järgnevad.

Igavikupühapäeval loetakse kindlasti evangeeliumi rahvaste

kohtust (Mt 25: 31-46). Kristus, taeva ja maa Issand, tuleb oma kirkuses kui kuningas koos pühade inglitega, Tema ette kogutakse kõik rahvad ning tema eraldab nad kas oma vasakule või paremale käele. Paremal käel olivad kuulutatatakse õigeks ning pääsevad igavesse ellu. Nad on armastanud, hoolinud, aidanud. Kuningas ütleb neile „Tõesti, ma ütlen teile, mida te iganes olete teinud kellele tahes mu kõige pisematest vendadest, seda te olete teinud mulle.” (Mt 25:40).

Vasakul käel olijatega on lugu vastupidine. Nemad on jätnud tegemata, mida oleks pidanud, pole hoolinud ega aidanud. Vaevalt, et keegi meist kohtuotsuse kohaselt sooviks jääda Issanda vasakule käele.

Meil on aega järele mõelda, mida peaksime tegema teisiti või paremini, et Kristuse tules oleksime nende hulgas, kes pärivad igavese elu.

Praegune aeg on võimalus meelt parandada, tulla Jumala juurde ning käia oma eluteed Kristuse õpetuse valguses. Igavikupühapäev tuletab igale inimesele meelde, et meie käesoleval hetkel on igavikuline tähendus ning seetõttu on kõik igapäeva valikud väga olulised. Jeesus ei taha oma kuulajaid selle tähendamissõnaga hirmutada, vaid juhatada teele, mis on õnnistatud. Ta kutsub meid märkama, hoolima ja aitama, kõiki ja kõike armastusega kohtlema.

Igavikupühapäeval on viimased 14 aastat meie koguduse jaoks olnud eriline tähendus. Koguduse sünnipäev on 23. novembril, nii et igavikupühapäeval tähistame peaaegu alati ka koguduse sünnipäeva. Koguduse uus aastaring algab alati koos uue kirikuaastaga, õigupoolest veidi varemgi. Igavikupühapäevas on meie jaoks alati koos lõpp ja algus, lein ja rõõm, eilne ja homme. Päeval, mil loeme evangeeliumi rahvaste kohtust, saame tähistada ka Mustamäele saabunud suurt õnnistust ning uut algust - Mustamäe kogudust ja kirikut.

Foto: Jaana Maria Unga